

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ 3

STEPHANIE GARBER

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η κατάρα της αληθινής αγάπης**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A Curse for True Love
Από τις Εκδόσεις Flatiron Books, Νέα Υόρκη 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stephanie Garber
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πηνελόπη Τριαδά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΧΑΡΤΗΣ: Virginia Allyn
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Erin Fitzsimmons
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γωγώ Τρικεριώτη

© Stephanie Garber, 2023
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2024

ISBN 978-618-01-5725-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκν 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

STEPHANIE GARBER

Η ΚΑΤΑΡΑ
ΤΗΣ ΑΛΗΘΙΝΗΣ
ΑΓΑΠΗΣ

ΒΙΒΛΙΟ 3

Μετάφραση: Πηνελόπη Τριαδά

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙ ΓΚΑΡΜΠΕΡ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η Μπαλάντα του Ποτέ, μτφρ. Πηνελόπη Τριάδα, 2023
Μια Φορά και μια Ραγισμένη Καρδιά, μτφρ. Πηνελόπη Τριάδα, 2022
Φινάλε, μτφρ. Πηνελόπη Τριάδα, 2021
Θρύλος, μτφρ. Πηνελόπη Τριάδα, 2019
Κάραβαλ, μτφρ. Πηνελόπη Τριάδα, 2018

*Για όποιον ελπίζει
σε μια δεύτερη ευκαιρία*

Το Παλιό πέτρινο
πανδοχείο

Παθολογία:

► Ένα κρεβάτι ◀

Το Παλιό πέτρινο πανδοχείο

Χωριό Μέργουνη

Επιστήλη Μέργουνη

ΟΡΛΗ

Μια φορά κι έναν καιρό

Το Πέντρο
των Ψυχών

Καταραμένο Πάσο

Το Κυνήγι

Τουίλο Χολ

Πάσο Μέρφουιν

Φοινικόδεντρο

στον Μεγαλοπρεπή Βορρά

ΜΕΡΟΣ IV

*Και ήταν
αυτοί καλά*

IBANTZELIN

Η Ιβάντζελιν Φοξ πάντα πίστευε ότι κάποια μέρα θα βρεθεί μέσα σε ένα παραμύθι. Όταν ήταν μικρή, όποτε ερχόταν ένα καινούργιο φορτίο με παράξενα αντικείμενα στο μαγαζί του πατέρα της, η Ιβάντζελιν έτρεχε αμέσως στα κιβώτια. Εξέταζε το κάθε αντικείμενο μέσα και αναρωτιόταν, *Μήπως είναι αυτό; Μήπως ήταν αυτό το αντικείμενο που θα την οδηγούσε σε μια φανταστική ιστορία;*

Κάποτε είχε έρθει ένα τεράστιο κιβώτιο που μέσα είχε μόνο ένα πόμολο. Το πόμολο είχε ένα υπέροχο πράσινο χρώμα, ήταν διακοσμημένο με πολύτιμα πετράδια και λαμπύριζε στο φως σαν μαγικό. Η Ιβάντζελιν ήταν πεπεισμένη ότι αν το τοποθετούσε στη σωστή πόρτα, ένας άλλος κόσμος θα ανοιγόταν και το παραμύθι της θα ξεκινούσε.

Το πόμολο, δυστυχώς, δεν άνοιξε κάποια πόρτα σε τίποτε ασυνήθιστο. Όμως η Ιβάντζελιν δεν έχασε ποτέ την ελπίδα της ότι κάποια μέρα θα κατέληγε *κάπου αλλού*.

Το να ελπίζει και να ονειρεύεται και να πιστεύει στη μαγεία ήταν πάντα τόσο σημαντικό για την Ιβάντζελιν όσο και η αναπνοή. Και ξαφνικά έγινε πολύ δύσκολο να αναπνεύσει καθώς επιτέλους βρέθηκε *κάπου αλλού*, κλεισμένη μέσα στην αγκαλιά ενός όμορφου νεαρού άντρα που έλεγε ότι ήταν ο σύζυγός της.

Σύζυγος. Η λέξη έκανε το κεφάλι της να γυρίζει. *Πώς; Πώς; Πώς;* Ένιωθε τόσο πελαγωμένη ώστε δεν μπορούσε να ρωτή-

σει κάτι περισσότερο από μία λέξη. Και μάλιστα, δεν μπορούσε ούτε καν να την πει φωναχτά.

Αν ο ξένος δεν την κρατούσε, ίσως η Ιβάντζελιν να είχε καταρρεύσει στο πάτωμα. Όλα αυτά ήταν υπερβολικά για να τα αποδεχτεί και ταυτόχρονα να τα χάσει.

Ένα από τα τελευταία πράγματα που θυμόταν ήταν να κάθεται με τον πατέρα της στο σπίτι ενώ εκείνος πέθαινε. Ακόμα όμως και αυτή η ανάμνηση ήταν θολή στις παρυφές της. Λες και ο θάνατός του ήταν κομμάτι ενός ξεθωριασμένου πορτρέτου, μόνο που δεν ήταν απλά ξεθωριασμένο – κάποια κομμάτια του είχαν σκιστεί βίαια. Δεν μπορούσε να θυμηθεί καθαρά τους μήνες πριν από τον θάνατο του πατέρα της ή όλα όσα είχαν συμβεί μετά. Δε θυμόταν καν πώς είχε κολλήσει τον πυρετό που τον είχε σκοτώσει.

Το μόνο που ήξερε ήταν ότι, όπως η μητέρα της, ο πατέρας της είχε πεθάνει... εδώ και αρκετό καιρό.

«Ξέρω ότι αυτό θα πρέπει να είναι τρομακτικό. Φαντάζομαι ότι νιώθεις μόνη, όμως δεν είσαι μόνη, Ιβάντζελιν». Ο ξένος που της είχε πει ότι ήταν ο σύζυγός της την κράτησε πιο σφιχτά.

Ήταν ψηλός, τόσο ψηλός που έκανε την Ιβάντζελιν να νιώθει μικρή καθώς την κρατούσε τόσο κοντά του ώστε μπορούσε να νιώσει ότι έτρεμε κι εκείνος. Σίγουρα δεν ήταν τόσο τρομοκρατημένος όσο εκείνη, αλλά ήταν προφανές ότι δεν αισθανόταν τόσο σίγουρος όσο έδειχνε. «Είμαι δικός σου – και δεν υπάρχει τίποτα που δε θα έκανα για σένα».

«Μα δε σε θυμάμαι», είπε εκείνη. Δίσταζε κάπως να αποτραβηχτεί. Όλα αυτά όμως ήταν τόσο σαρωτικά. Εκείνος ήταν σαρωτικός.

Μια βαθιά ρυτίδα σχηματίστηκε ανάμεσα στα φρύδια του ξένου όταν η Ιβάντζελιν αποτραβήχτηκε. Απάντησε όμως υπομονετικά, με τη φωνή του χαμηλή και καθησυχαστική καθώς έλεγε, «Το όνομά μου είναι Απόλλωνας Ακέντια».

Η Ιβάντζελιν περίμενε ξανά για μια φλόγα αναγνώρισης, ή έστω για μια μικροσκοπική σπίθα. Χρειαζόταν κάτι οικείο, κάτι από το οποίο να μπορούσε να κρατηθεί για να μην καταρρεύσει ξανά στο έδαφος, και ο Απόλλωνας την κοιτούσε σαν να ήθελε να είναι εκείνος αυτό. Κανείς δεν την είχε κοιτάξει ποτέ ξανά με τόση ένταση.

Της θύμιζε ήρωα από παραμύθι με φαρδιούς ώμους και δυνατά σαγόνι, σκούρα μάτια που έκαιγαν και ρούχα που μαρτυρούσαν το είδος του πλούτου που έφερνε στο μυαλό εικόνες με σεντούκια θησαυρών και κάστρα. Φορούσε ένα σκούρο κόκκινο παλτό με ψηλό γιακά και με πλούσια χρυσά κεντήματα να καλύπτουν τις μανσέτες και τους ώμους. Από κάτω φορούσε ένα εφαρμοστό σακάκι – έτσι της φάνηκε τουλάχιστον. Οι άντρες στην πατρίδα της στη Βαλέντα ντύνονταν πολύ διαφορετικά.

Αλλά ήταν προφανές ότι δε βρισκόταν πια εκεί. Η σκέψη έφερε ένα καινούργιο κύμα πανικού που έκανε τα λόγια της να βγουν ορμητικά.

«Πώς βρέθηκα εδώ; Πώς γνωριστήκαμε; Γιατί δε σε θυμάμαι;» ρώτησε.

«Κάποιος που προσπαθεί να μας χωρίσει έκλεψε τις αναμνήσεις σου». Στα καστανά μάτια του Απόλλωνα κάτι λαμπύρισε, αν και δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν οργή ή πόνος.

Η Ιβάντζελιν ευχόταν να μπορούσε να τον θυμηθεί. Όσο περισσότερο προσπαθούσε όμως, τόσο χειρότερα ένιωθε. Το κεφάλι της πονούσε και ένιωθε το στήθος της άδειο, λες και είχε χάσει κάτι περισσότερο από τις αναμνήσεις της. Αυτή τη στιγμή ο πόνος ήταν τόσο βαθύς και τόσο δυνατός, ώστε έπιασε την καρδιά της, περιμένοντας να βρει μια τρύπα εκεί. Όμως δεν υπήρχε πληγή. Η καρδιά της ήταν ακόμα εκεί: μπορούσε να τη νιώσει να χτυπάει. Ωστόσο, για μια συγκλονιστική στιγμή, η Ιβάντζελιν φαντάστηκε ότι δε θα έπρεπε να χτυπάει, ότι η καρδιά της θα έπρεπε να είναι το ίδιο τσακισμένη όσο ένιωθε η ίδια.

Μετά της ήρθε κάτι, όχι ένα συναίσθημα αλλά μια σκέψη, μια έντονη, κατακερματισμένη σκέψη.

Είχε κάτι σημαντικό να πει σε κάποιον.

Η Ιβάντζελιν δεν μπορούσε να θυμηθεί τι ήταν, αλλά ένωσε τις και ολόκληρος ο κόσμος της εξαρτιόταν από αυτό το ένα πράγμα που έπρεπε να μοιραστεί. Η σκέψη και μόνο έκανε το αίμα της να κυλάει γρήγορα. Προσπάθησε να θυμηθεί τι ήταν αυτό το κάτι που έπρεπε να πει και σε ποιον έπρεπε να το πει μήπως στον Απόλλωνα;

Μήπως αυτός ήταν ο λόγος που οι αναμνήσεις της είχαν κάνει φτερά;

«Γιατί προσπαθεί κάποιος να μας χωρίσει;» ρώτησε η Ιβάντζελιν.

Ίσως να είχε κάνει και άλλες ερωτήσεις. Ίσως να είχε ξαναρωτήσει πώς είχαν γνωριστεί και πόσο καιρό ήταν παντρεμένοι, όμως ο Απόλλωνας ξαφνικά έδειχνε νευρικός.

Έριξε μια κλεφτή ματιά πάνω από τον ώμο της Ιβάντζελιν πριν πει χαμηλόφωνα, «Είναι περίπλοκο».

Εκείνη ακολούθησε το βλέμμα του στην παράξενη ξύλινη πόρτα μπροστά στην οποία ήταν κOURνιασμένη. Δεξιά και αριστερά της πόρτας υπήρχαν δυο πέτρινοι άγγελοι πολεμιστές, αν και έδειχναν πιο ρεαλιστικοί από όσο θα έπρεπε κανονικά να δείχνουν τα αγάλματα. Οι φτερούγες τους ήταν ανοιγμένες και λεκιασμένες με ξεραμένο αίμα. Η εικόνα του αίματος προκάλεσε άλλη μια σουβλιά πόνου στο στήθος της, τις και το σώμα της εξακολουθούσε να θυμάται παρόλο που το μυαλό της είχε ξεχάσει.

«Ξέρεις τι συνέβη εδώ;» ρώτησε.

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου κάτι πέρασε πάνω από το πρόσωπο του Απόλλωνα που έμοιαζε σχεδόν με ενοχή, αλλά ίσως να ήταν απλώς θλίψη. «Σου υπόσχομαι, θα απαντήσω σε κάθε ερώτηση που έχεις. Τώρα όμως πρέπει να φύγουμε από εδώ. Πρέπει να φύγουμε πριν γυρίσει πίσω».

«Ποιος;»

«Ο αχρείος που έσβησε όλες σου τις αναμνήσεις». Ο Απόλλωνας πήρε το χέρι της Ιβάντζελιν και την κράτησε σφιχτά οδηγώντας τη γρήγορα έξω από το δωμάτιο με την πόρτα και τους πολεμιστές αγγέλους.

Το γεμάτο με κόκκους σκόνης πρωινό φως φώτιζε ράφια με χειρόγραφα δεμένα με κορδέλες και φούντες. Από ό,τι φαινόταν, βρίσκονταν σε μια αρχαία βιβλιοθήκη, παρόλο που τα βιβλία έδειχναν πιο καινούργια όσο πιο μέσα έμπαιναν.

Οι σκονισμένες πέτρες των πατωμάτων άφησαν τη θέση τους στο γυαλιστερό μάρμαρο, τα ταβάνια έγιναν πιο ψηλά, το φως πιο δυνατό, τα χειρόγραφα αντικαταστάθηκαν από δερματόδετους τόμους. Η Ιβάντζελιν προσπάθησε για άλλη μια φορά να διακρίνει κάτι οικείο με τη βοήθεια του πρωινού φωτός. Κάτι που ίσως να την έκανε να θυμηθεί. Μπορούσε να σκεφτεί πιο καθαρά τώρα, όμως τίποτα δεν της φαινόταν οικείο.

Ήταν πραγματικά κάπου αλλού και, από ό,τι φαινόταν, είχε μείνει εκεί αρκετό καιρό ώστε να προλάβει να γνωρίσει ήρωες και κακούς, και να βρεθεί σε μια μάχη ανάμεσά τους.

«Ποιος ήταν;» επέμεινε. «Εκείνος που έκλεψε τις αναμνήσεις μου;»

Ο Απόλλωνας έκοψε το βήμα του. Μετά άρχισε να περπατάει πιο γρήγορα από πριν. «Σου υπόσχομαι ότι θα σου πω τα πάντα, όμως πρέπει να φύγουμε από εδώ—»

«Ω Θεέ μου!» αναφώνησε κάποιος.

Η Ιβάντζελιν γύρισε και είδε μια γυναίκα με λευκό χιτώνα να στέκεται ανάμεσα στα ράφια με τα βιβλία. Η γυναίκα –μια βιβλιοθηκάριος, φαντάστηκε η Ιβάντζελιν– έφερε το χέρι της στο στόμα της αιφνιδιασμένη. Η έκφρασή της αποκάλυπτε δέος, με μάτια ορθάνοιχτα και αμετακίνητα καρφωμένα πάνω στον Απόλλωνα.

Άλλη μια βιβλιοθηκάριος μπήκε στην αίθουσα. Πήρε μια κοφή ανάσα και μετά λιποθύμησε αμέσως και η στοίβα των

βιβλίων που κρατούσε έπεσε στο πάτωμα ενώ η πρώτη βιβλιοθηκάριος φώναξε, «Είναι ένα θαύμα!».

Ήρθαν και άλλοι βιβλιοθηκάριοι και λόγιοι, και όλοι τους αναφωνούσαν παρόμοια πράγματα.

Η Ιβάντζελιν κόλλησε πάνω στον Απόλλωνα καθώς τους περικύκλωσαν γρήγορα. Πρώτα οι βιβλιοθηκάριοι, μετά υπηρέτες και αυλικοί. Τέλος, φρουροί με φαρδιούς θώρακες και γυαλιστερές πανοπλίες όρμησαν μέσα, θέλοντας αναμφίβολα να δουν τι ήταν όλη αυτή η φασαρία.

Το δωμάτιο στο οποίο βρίσκονταν ήταν τουλάχιστον δώδεκα μέτρα ψηλό, αλλά ξαφνικά της φάνηκε μικρό και αποπνικτικό ενώ όλο και περισσότερα άγνωστα άτομα τους πλησίαζαν.

«Επέστρεψε...»

«Είναι ζωντανός...»

«Είναι ένα θαύμα!» επαναλάμβαναν όλοι, με τις φωνές τους γεμάτες σεβασμό ενώ δάκρυα είχαν αρχίσει να κυλάνε στα μάγουλά τους.

Η Ιβάντζελιν δεν ήξερε τι συνέβαινε. Ένιωθε σαν να βρισκόταν μέσα σε μια εκκλησία. Ήταν δυνατόν να είχε παντρευτεί έναν άγιο;

Σηκώνοντας το βλέμμα της στον Απόλλωνα, προσπάθησε να θυμηθεί το επίθετό του. *Ακέντιαν*, αυτό της είχε πει. Δεν μπορούσε να θυμηθεί ούτε μία ιστορία για κάποιον Απόλλωνα *Ακέντιαν*, αλλά ήταν προφανές ότι υπήρχαν ιστορίες. Όταν τον συνάντησε, φαντάστηκε ότι ήταν κάποιο είδος ήρωα, όμως το πλήθος τον κοιτούσε σαν να ήταν κάτι ακόμα περισσότερο.

«Ποιος είσαι;» ψιθύρισε η Ιβάντζελιν.

Ο Απόλλωνας έφερε το χέρι της στα χείλη του και άφησε ένα φιλί στις αρθρώσεις της που την έκανε να αναριγίσει. «Είμαι αυτός που δε θα αφήσει κανέναν να σου κάνει ξανά κακό».

Τα άτομα που στέκονταν κοντά αναστέναξαν καθώς άκουσαν τα λόγια του.

Μετά ο Απόλλωνας σήκωσε το ελεύθερο χέρι του προς το θορυβώδες πλήθος ζητώντας τους να κάνουν ησυχία.

Οι συγκεντρωμένοι σιώπησαν αμέσως. Κάποιοι μάλιστα έπεσαν στα γόνατα.

Ήταν παράξενο να βλέπει τόσους ανθρώπους να σιωπούν τόσο άμεσα – έμοιαζαν να μην αναπνέουν καν όσο η φωνή του Απόλλωνα αντηχούσε πάνω από τα κεφάλια τους.

«Βλέπω ότι κάποιοι από εσάς δυσκολεύονται να πιστέψουν στα μάτια τους. Αυτό που βλέπετε όμως είναι αληθινό. Είμαι ζωντανός. Όταν φύγετε από αυτό το δωμάτιο, πείτε σε όποιον δείτε ότι ο Πρίγκιπας Απόλλωνας πέθανε και μετά πέρασε μέσα από την κόλαση για να γυρίσει εδώ».

Πρίγκιπας. Η Ιβάντζελιν δεν πρόλαβε καν να επεξεργαστεί τη λέξη και όλα όσα τη συνόδευαν, επειδή, αμέσως μόλις ο Απόλλωνας έπαψε να μιλάει, ελευθέρωσε το χέρι της Ιβάντζελιν και έβγαλε γρήγορα το βελούδινο σακάκι του και μετά το λινό πουκάμισό του.

Αρκετοί από τους συγκεντρωμένους πήραν μια κοφτή ανάσα, μεταξύ των οποίων και η Ιβάντζελιν.

Ο θώρακας του Απόλλωνα ήταν τέλειος, λείος και μυώδης, και πάνω από την καρδιά του υπήρχε ένα τατουάζ: δυο σπαθιά σχημάτιζαν μια καρδιά και ένα όνομα υπήρχε στο κέντρο της: *Ιβάντζελιν*.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή, όλα έμοιαζαν λίγο σαν ένα πυρετώδες όνειρο από το οποίο είχε μόλις ξυπνήσει. Όμως το όνομά της στο στήθος του είχε μια μονιμότητα που τα λόγια του Απόλλωνα δεν είχαν. Δεν ήταν ξένος. Την ήξερε αρκετά καλά ώστε να σημαδέψει το σημείο πάνω από την καρδιά του με το όνομά της.

Μετά εκείνος γύρισε, αποκαλύπτοντας άλλη μια εικόνα που δεν άφησε άφωνη μόνο εκείνη αλλά και ολόκληρο το πλήθος. Η όμορφη, περήφανη, ίσια πλάτη του Απόλλωνα ήταν καλυμμένη με έναν ιστό από βίαιες ουλές.

«Αυτά τα σημάδια είναι το τίμημα που πλήρωσα για να επιστρέψω!» φώναξε. «Όταν λέω ότι πέρασα από την κόλαση, το εννοώ. Όμως έπρεπε να γυρίσω. Έπρεπε να διορθώσω τα λάθη που είχαν γίνει κατά την απουσία μου. Ξέρω ότι πολλοί πιστεύουν ότι ήταν ο αδελφός μου ο Τιβέριος εκείνος που με σκότωσε, αλλά δεν ήταν εκείνος».

Το σοκαρισμένο πλήθος αντάλλασε ψιθύρους.

«Δηλητηριάστηκα από έναν άντρα που θεωρούσα φίλο», βρυχήθηκε ο Απόλλωνας. «Ο λόρδος Τζακς είναι ο άντρας που με σκότωσε. Μετά έκλεψε τις αναμνήσεις της συζύγου μου, της Ιβάντζελιν. Δε θα σταματήσω μέχρι να βρεθεί ο Τζακς και να πληρώσει για τα εγκλήματά του με τη ζωή του!»

ΔΥΟ ΚΑΚΟΙ.
ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ.
ΚΑΙ ΜΙΑ ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΜΑΧΗ
ΓΙΑ ΕΝΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ.

* ~ * ~ *

Η Ιβάντζελιν Φοξ κατέφτασε στον Μεγαλοπρεπή Βορρά ψάχνοντας το ευτυχισμένο τέλος της ιστορίας της, και φαίνεται ότι επιτέλους το βρήκε. Είναι παντρεμένη με έναν όμορφο πρίγκιπα και ζει σε ένα θρυλικό κάστρο.

Όμως η Ιβάντζελιν δεν έχει ιδέα για το ολέθριο τίμημα που αναγκάστηκε να πληρώσει γι' αυτό το παραμύθι. Δεν ξέρει τι έχει χάσει, και ο σύζυγός της είναι αποφασισμένος να φροντίσει να μην το μάθει ποτέ... σκοτώνοντας γι' αυτόν τον λόγο τον Τζακς, τον Πρίγκιπα των Καρδιών.

Αίμα θα χυθεί, καρδιές θα κλαπούν και η αληθινή αγάπη θα δοκιμαστεί στο συναρπαστικό τελευταίο μέρος της τριλογίας
ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-5725-3

9 786180 157253

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29861